

lige Mand henvendte det Spørgsmaal til ham, om han troede, dertil vilde svare Nei, han troede slet ikke paa nogen af de Trosartikler, den Geistlige fremsatte. Dette vilde, som sagt, ubetinget være til ubodelig Skade for Religionen. Men det er jo aldeles intet Under, at dette vil være Tilfældet, efter som de Restripter, der befale, at den Geistlige skal ledsage Delinkventen, stille disse Spørgsmaal til ham og tale med ham, ere fremkomne længe før den frie Religionsudøvelse blev givet her i Landet, og paa en Tid, hvor der næsten aldrig kunde tænkes et eneste Tilfælde, hvor Delinkventen vilde svare Nei, men hvor det blev fulgt som Regel, at han altid svarede Ja. Hvis dette Lovforslag kommer i Udvalg, vilde jeg ønske, at dette vilde tage meget nøie under Overveielse, om det ikke var tænkeligt at tilføje en Paragraf, som paa det Bestemteste forbød Geistligheden at have nogen som helst Samtale paa Retterstedet med den Dødsdømte, saavel som paa det Bestemteste forbød denne at udtale sig i nogen som helst Retning, hverken om sin Tro eller Vantrø, hverken om det ene Forhold eller det andet. Det forekommer mig, at det vilde være i den Dødsdømtes Interesse. Er der noget Sted, hvor et Menneske burde have No og være indsluttet i sine egne Tanker, maa det ganske sikkert være, naar han staar paa Retterstedet med Døden for Øie, og vi have jo i den allernæste Tid et Exempel paa, hvilken Skade det kan gjøre, at det er tilladt Delinkventen at udtale sig paa Retterstedet. Det er alle de Herrer beklædt, hvorledes Præsidentmorderen Guiteau for nogle faa Maanedes siden, da han skulde hænges, erklærede sig fuldstændig uskyldig, hvorledes han paastod, at han var et udvalgt Redskab af Herren til at udføre denne Gjering, og det er ligesaa beklædt for de Herrer, hvilken Sympathi denne Udtalelse vandt i Landet, en saa stærk Sympathi, at Folk flokkedes om at faae denne Kjæltrings Fortræt og sendte ham alle mulige Herligheder, fordi det var tilladt ham i sidste Dieblik at fremkomme med slige forsmættelige Udtalelser. Det er jo Enhver givet at udtale sig paa denne Maade, og jeg mener, at dette er til Skade for den Betydning, selve Handlingen skulde have, ikke alene overfor dem, der ere tilstede, men ogsaa for dem, der senere høre Referatet. Det ærede Medlem for Odense Amts 7de Valgkreds (H. Holm) udtalte, at han ikke lagde nogen Vægt paa, om Dopholdet paa Skafottet var kortere eller længere. Det forekommer mig at være en ganske mærkelig Udtalelse, thi man maa dog skjælnest strengt mellem Minuterne, naar vi leve et Liv her, og Minuterne, naar man har Døden for Øie. At der

er hængaet, saavidt jeg hukker, 28 Minuter, fra det Dieblik, Delinkventen kom til Retterstedet, og til den Tid, han skulde miste sit Hoved maatte for ham være en hel Evighed. Alt dette mener jeg, taler for, at det ikke er tilstrækkeligt ved Behandlingen af denne Lovparagraf at nøies med Vedtagelsen af denne foreslaaede Bestemmelse, som jeg indrømmer er meget god i og for sig, men at det absolut maa være nødvendigt at komme tilbage til alle de Ting, der staa i Forbindelse dermed, som ikke gavne Sagen, men som paa alle Omraader skader den. Det forekommer mig endvidere, at, naar den Dømte har lidt sin Straf, maa hans Legeme tilhøre Familien. Jeg antager ikke, at Myndighederne have nogen som helst Ret over hans Legeme, og jeg kan ikke se, hvorfor det skulde negtes at overgive hans Legeme til Familien, saa at den kunde disponere over det og begrave det, hvor den ønskede. Jeg kan ikke negte, at det skar mig lidt i Hjertet, da det ærede Medlem for Standerborg Amts 1ste Valgkreds (Wajer) udtalte, at han kunde ønske, at der skulde kunne anstilles Experimenter og videnskabelige Undersøgelser med den Dødsdømte. Det var en mærkelig Udtalelse, som det smertede mig meget at høre. Jeg tror, at en saadan Sag er i sig selv saa smertelig, at man skal komme over den saa let som muligt og ikke lade den sætte Sindet i for stærk Bevægelse. Retfærdigheden maa fuldbyrdes, det indrømmer jeg, saalænge Dødsstraffen er Lov, og det er min Spørgsmaalet om Maaden, vi behandle her idag, men ellers tror jeg, at vi i Alles Interesse skulle gaa saa lempelig frem som muligt og ikke lade gjentage det Skuespil, vi have været Vidne til her i Landet to Gange i Løbet af nogle faa Aar; der bør gaas frem i al Stilhed, og det vil ganske sikkert ske, naar Herrettelsen finder Sted indenfor Fængslets Mure. Vi ville da heller ikke atter være udfatte for dette Slagterystem ved at bruge Øren, som en Mand har maattet bruge tre Gange, for at den Dømtes Hoved kunde falde. Jeg ønsker imidlertid i Overensstemmelse med det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Werg), at der tilstedes saa Mange Afgang til Overværelse af Herrettelsen, som det vel er muligt. Menneskene ere mer eller mindre vantrø eller overtroiske, og vi have Tilfælde, hvor tolv Vidner ikke ere tilstrækkelige til at stadfæste Sandheden — og det er jo tolv, der her er Tale om —, saa at det vilde være heldigt, om der til at overvære Handlingen blev udnævnt saa Mange, som Fængselsgaarden kunde rumme, naar Handlingen skal foretages paa en sammelig Maade. En anden Ting, jeg kunde ønske, at de Herrer vilde tage under Overveielse, er,